

30 ноемв. 1813 въ Парижъ, умр. 29 мартъ 1888 с. т., ученикъ на Цимерманъ въ Парижката консерватория. Едва 10 год., взема първа награда по пияно, а 17 год. — похваленъ отзивъ за Римската премия. Творбитъ на А. сж изключително клавирна и инструментална музика — етюди и художествени прелюдии, единъ концертъ, една соната и др.

Алкаусъ — гръцки лирически поетъ, пѣвецъ и изобретателъ на лирата, живѣлъ въ VII ст. пр. Хр., авторъ на много пѣсни, оди и химни.

Алкенъ, Йоханъ Петеръ Корнелиусъ — d'Alquen, Johan Peter Cornelius, компонистъ на пѣсни, голѣма частъ отъ които снароднѣли въ нѣмско, род. 17 септ. 1795 въ Арнебергъ, (Вестфалия), умр. 27 ноемв. 1863 въ Мюлахимъ на Рейнъ. Медикъ по професия, ученикъ на Целтера въ Берлинъ, А става скоро твърде популяренъ съ своитѣ пѣсни и малки клавирни и др. инструментални творби.

Ал-локо, ит. Al loco — на сжщото мѣсто, както порано.

Алменредеръ, Карлъ — Almenreder, Karl — знаменитъ виртуозъ на фоготъ и деятелъ за неговото (на фогота) усъвършенствуване, род. 3 окт. 1786 въ Нонсдорфъ при Елберфелдъ, умр. 14 септ. 1843 въ Вибрихъ. Като самоукъ, А. достигналъ до такова съвършенство въ фоготната игра, че бива назначенъ за преподавателъ по този инструментъ въ Кьолнското музик. училище, а по късно — първи фоготистъ въ Франкфуртския театръ. Въ 1820 г. основава въ Кьолнъ собствена фабрика за духови инструменти, следъ напускането на която постѣпва въ дворцовата капела въ Вибрихъ, като сжщевременно е наглеждалъ произвеждането на инструментитъ въ Шотовата фабрика въ Майнцъ. Като компонистъ, А. е известенъ съ своитѣ концерти, фантазии и школа за фоготъ.

Алпийска хорна — примитивенъ дългъ, дървенъ, съ силенъ, но мекъ тонъ, инструментъ, който се употребява отъ швейцарскитѣ пастири на крави, и за това се нарича още „кравешка хорна“.

Ал-риверсо, ит. Al rivero — творби, вокални и инструментални, тъй съчинени, че могатъ да се изпълняватъ,

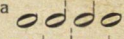
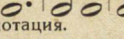
започвайки отначалото и отъ края (музикална игра).

Ал-ригоре ди темпо, ит. Al rigore di tempo — строго въ предписаното темпо.

Алта, ит. Alta — високо, 8 alta = да се свири една октава по високо.

Алтаборъ — старъ испански ударенъ инструментъ, съ голѣмина на тимпанъ.

Ал-темпо, ит. Al tempo — въ темпо, строго въ такта.

Алтерация — 1) промѣна — повишение или понижение на отдѣленъ тонъ или акордъ, чрезъ случайнитѣ знакове за измѣнение. 2) При мензурната нотация на XIV и XV ст. означава малко измѣнение на нотнитѣ стойности, по правилото: дългата нота brevis или semibrevis се разпада на три малки (minimae), когато две ноти отъ сжщата стойность вървятъ една следъ друга, и тогава втората трѣбва да се удѣлжи още съ половина. Споредъ тази нотация, групата ще съответствува на по съвременната нотация.

Алтернативо, ит. Alternativo. — 1) измѣненото повторение на репризата на една музикална пиеса, обикновено при танцови композиции, чието трио се измѣня. Самото трио се нарича сжщо А.

Алтеровани акорди — се наричатъ всички акорди, които сж измѣнени чрезъ случайнитѣ знакове — диезъ, бемолъ и бекаръ и, като следствие отъ това, излизатъ отъ тоналниа кръгъ. По Х. Римановото схващане, А. а. сж само: увеличеното тризвучие, получено чрезъ повишението квинтата на мажорното тризвучие, или пониженито на основния тонъ на минорното тризвучие; увеличениа квартсектакордъ и увеличениа сектакордъ, получени чрезъ понижението квинтата на мажорното тризвучие, или повишението основния тонъ на минорното тризвучие.

Алто басо, ит. Alto basso — старъ венециански струненъ инструментъ, подобенъ на хакебратъ (гл. т.), употребяванъ често за акомпаниране на флейтата.

Алтовъ ключъ — до ключъ, на третата линия, въ който се нотира — за виолата и алтовитѣ инструменти.

Алтъ, алтовъ гласъ, ит. alto, лат.